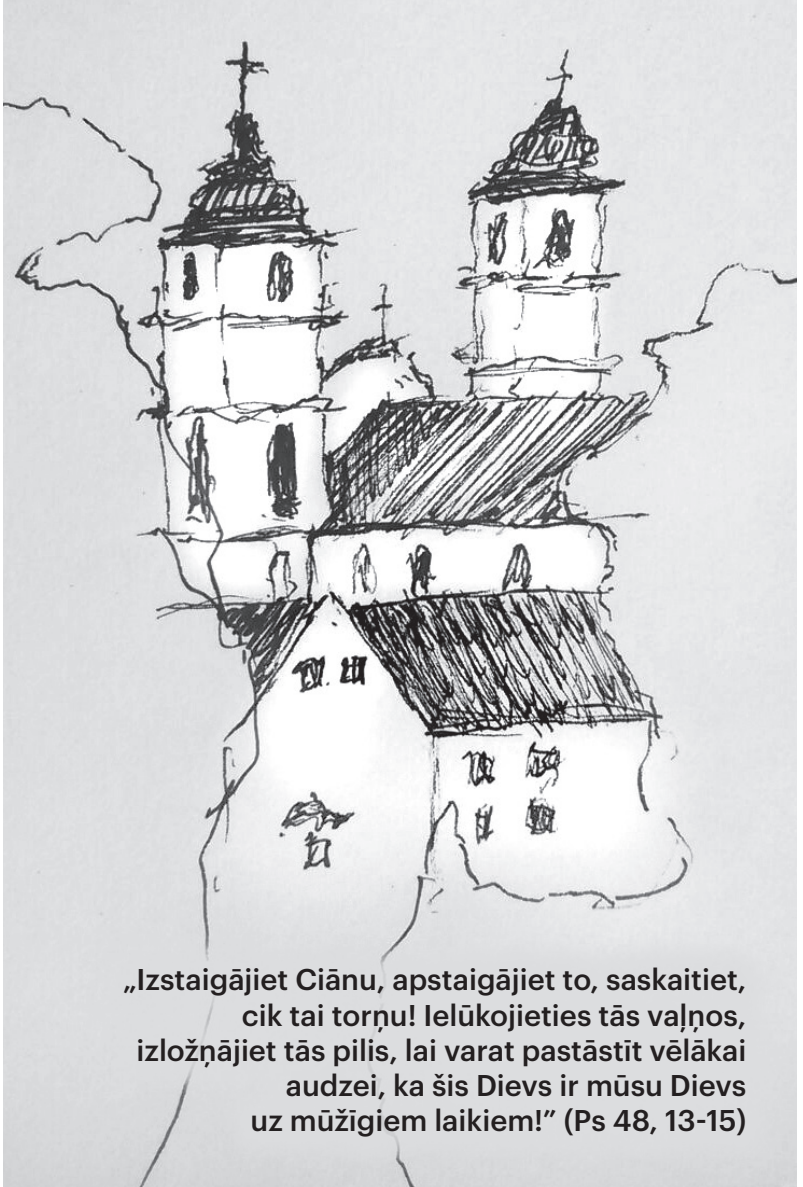

Septembris 2018

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

„Izstaigājiet Ciānu, apstaigājiet to, saskaitiet,
cik tai torņi! Ielūkojieties tās vaļņos,
izložņājiet tās pilis, lai varat pastāstīt vēlākai
audzei, ka šis Dievs ir mūsu Dievs
uz mūžīgiem laikiem!” (Ps 48, 13-15)

SEŠU DIENU CEĻŠ NĀKS PAR LABU!

Dārgie Kristū, svētceļotāji uz Debesīm! Iepriekšējo reizi Tabora kalna noslēpums mudināja mūsos vēlmi slavēt Dievu, dziedāt Viņam „jaunu dziesmu” (Atkl 5, 9), jo, sastopoties „pēc sešām dienām” (Mt 17,1) ar Mīlestības Kunga godību un spožumu, cilvēka sirds var atvērties līdzīgi puķei siltā vasaras dienā. Tomēr pie šādas slavēšanas dažkārt ved daudz grūtāks ceļš nekā tikai vārdos apliecināt „Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls” (sal. Mt 16, 13.16).

Piemīnētās sešas dienas (pie sv. Lūkasa – astoņas; sal. Lk 9,28) māca par nepieciešamo laiku, kas ne vienu reizi vien būs piepildīts ar iekšēju ciņu, lai ieticēšana Dievam „kļūtu miesa” (sal. J 1,14). Visbiežāk tas attiecas **uz kādu pieņemtu lēmumu ticības pamudinājumā.**

Lai to labāk saprastu, uzlūkosim sv. Pētera piemēru. Evaņģēlijā lasām, ka, laivā sēžot, Jēzus mācīja ļaudis (sal. Lk 5,3), bet šī mācība pirmā pāvesta dzīvē varēja „iemiesoties” pēc Jēzus lūguma: „Dodies dzīlāk un izmet savus tīklus zvejai!” (Lk 5,4). Nepaliekot pie nakts pieredzes („nekā nesazvejojām”), Pēteris Jēzum atbild: „Tavā vārdā es izmetīšu tīklu” un tieši tā arī dara.

Tas norāda un skaidro, cik īsta ir „ticība, kas darbojas mīlestībā” (Ga 5,6), lēmumos, taču tas var būt arī kā fons, lai „uzkāptu vēl augstāk”, jo pārveidošanās noslēpums Taborā mūs sūta pie citām „sešām dienām”. Pie perioda ne tikai starp apliecinājumu „Jēzus ir Kungs, Dieva Dēls” un notikumu Tabora kalnā, bet arī starp „tumšo fonu”, kad **cilvēka sirds** (arī pirmā starp apustuļiem) **sastopas ar lielām grūtībām ieticēt, ka Dievs var ciest, Dievs ir spējīgs uzvarēt nepanesamas ciešanas, nāvi, velnu** un „augšām-

celšanos” savās domās.

Tas dzirdams sv. Pētera, ja tā var teikt, neticības apliecinājumā, kad viņš aizrāda Kungam: „Nost to no Tevis, Kungs! Lai tas ar Tevi nenotiek!” (Mt 16,22). Un te atkal nav runa par vārdiem un domām vien, bet par lēmumu, jo Pēteris tā arī izdarīja: atkāpās no sava Kunga un Mācītāja (sal. Mk 14,66-71) un tikai pēc smagām, rūgtas raudāšanas (sal. Mk 14,72) pilnām dienām varēja sastapties ar Kunga spožumu, kurš vispilnīgāk viņam atmirdzēja nevis „šīs pasaules drēbju izbalinātāju” dēļ (sal. Mk 9,2), bet **Dieva žēlsirdības dēļ**. Tikai Dieva žēlsirdīgā Mīlestība varēja viņu izbalināt un padarīt par cilvēku zvejnīku (sal.: Mk 1,17; Mt 4,19; Lk 5,10).

Šāda Dieva apžēlošanās bija apsolīta jau sen. Par to, ko Dievs paveica sv. Pētera (un arī mūsu kā grēcinieku) gadījumā pravietiskā veidā var izlasīt jau pie pravieša Isaja: „Mēs esam grēkojuši, būdami Tev vienmēr neuzticīgi un no Tevis atkritot. Tā mēs visi esam palikuši kā nešķīsti, un visa mūsu taisnība ir kā sārņains tērps.” (Is 64,5-6). Tomēr tai pašā grāmatā par Dieva darbu ar mūsu grēkiem (lēmumiem!) atrodam šādu patiesību: „Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna!” (Is 1,18)!!!

Tas pilnībā piepildījās sv. Pētera dzīvē pēc „sešām dienām”, kad, ieejot Kunga Jēzus piedošanas spožumā, viņš varēja apliecināt: „Kungs, Tu visu zini! Tu zini, ka man ir labi būt un palikt Tavā Mīlestībā!” (sal.: Mt 17,4; Mk 9,5; Lk 9,33 J 21,15-17).

Uz šī fona varam rast lielu prieku par to, cik tālu Dieva žēlsirdībā cilvēks var tikt izmainīts. Tad, dzirdot sv. Pētera mīlestības apliecinājumu Kungam, varam aiz-

domāties, ka Lielais Zvejnieks „trīs teltis” (sal.: Mt 17,4; Mk 9, 5; Lk 9, 33) sataisīja **gan vārdos**, apliecinot: „Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi milu!”, **gan lēmumos**, atdotot savu dzīvi par Kungu mocekļa nāvē Romā, ķeizara Nerona valdīšanas laikā ap 64. gadu, mirstot uz krusta, kā to viņam bija iepriekš sludinājis Kungs Jēzus (sal. J 21, 18-19).

Kristīga meditācija (Dieva priekšā) par šīm patiesībām var palīdzēt mums un jebkuram grēciniekam iedrošināties tuvoties Dieva žēlsirdībai, piedošanai, jo ne velti sv. Matejs savā Evaņģēlijā saka, ka Jēzus „drēbes kļuva baltas kā sniegs” (Mt 17,2). Tas palīdz nezaudēt cerību, domājot, piemēram, par savas ģimenes locekļiem vai paziņām, kuri „neiet uz Baznīcu”, tas ir, nepraktizē ticību, nepieiet pie sakramentiem, bez kuriem nevar tikt Debesīs (sal. kaut: J 6,53-54 – par Euharistiju; J 20,22-23 – par grēku atlaišanu).

Teiktais var palīdzēt lūgties par viņiem „sešas dienas”, jo pie viena skaidro, ka dažreiz vajag noiet šīs savas „sešas dienas” līdz augšāmcelšanās spožumam, kad apbrīnojamā Dieva dāvanā, tas ir, piedošanā un svētdarīšanā cilvēks būs pārsteigts, redzot, cik „viņa sirds kļuvusi spoža un ļoti balta kā sniegs, kādu neviens balinātājs virs zemes nevar izbalināt” (sal. Mk 9,2). Līdzīgs piemērs redzams pie daudziem svētajiem un tiem, kas atgriezās: Sauls – Pāvils, Augustīns, Edīte Šteina, Cezare Festa, Costante Rosatelli, Jacques Fesch...

Ši imesla dēļ ļaujiet man noslēgumā vēl precīzāk norādīt uz kādu sīkumu, kas aprakstītajā situācijā tomēr ir būtisks. Par to savā Evaņģēlijā piemin tikai sv. Lūkas: „Viņš ņēma līdz Pēteri un Jēkabu, un Jāni un uzkāpa kalnā, lai lūgtu Dievu. Un kad Viņš lūdza Dievu, Viņa sejas izskats kļuva citāds, un Viņa apģērbs tapa balts un staroja.” (Lk 9,28-29). Tā ir svarīga norāde, jo, esot grēka stāvoklī vai redzot cilvēkus grēkos, dažreiz nav viegli sākt domāt, ka es pats vai citi „paliksim balti kā sniegs un kļūsim kā vilna” (sal. Is 1,18). To var „ieraudzīt” tikai lūdzoties, tātad runājot ar Dievu nevis ar citiem, vai apstājoties savās domās. Lūgšanas laikā Dieva Gars var ikvienu aizvest pie patiesības (sal. J 16,13) par Jēzū Kristū doto piedošanu un svēttapšanu. Tikai Viņš var mani un visu pasauli pilnībā pārliecināt „par grēku, taisnību un sodu” (J 16,8) un pārdomātā kontekstā – sevišķi par „tiesu, jo šīs pasaules valdnieks jau notiesāts” (J 16, 11), tas ir, velna darbi iznīcināti (1 J 3,8) caur Jēzus nāvi un augšāmcelšanos, un tādēļ man un tev ir iespējams iesākt jaunu, svētu dzīvi! Pateicība Dievam! Tāpēc lūgsmies, lai, pirmkārt, arī mums atmirdzētu Jēzus spožums, pārveidošanās dziļums, kas aicina atgriezties pie Dieva. Ir vērts, jo „tiem, kas mīl Dievu, viss nāk par labu, tiem, kas saskaņā ar lēmumu ir aicināti kļūt par svētajiem.” (Rom 8,28)!

Priesteris
Pāvils Kamola

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola

Viņa atkal izaicināja darbam
Mazo Princi,
aiz klusuma un baiļu kaktusa
ielikdama sirds balodi.

Vajadzēs saukt,
katru dienu tuvoties,
lai beidzot viņa iemācītos
un kopā ar Tomu
dziedātu Akatistu par druvu
caurdurtajā sārā.

VISSVĒTĀKĀS JAUNAVAS MARIJAS DZIMŠANAS DIENA

8. septembrī mūsu baznīcā svinējām Visssvētākās Jaunavas Marijas dzimšanas dienu. Vēl ilgi pēc tam skanēja saviļņojuma pilnas atsauksmes par vakara gaitā piedzīvoto.

Jēkabs: – Ieejot baznīcā, mani patīkami pārsteidza skaistais puķu paklājs pie Marijas altāra un uzrunāja priestera komentārs uzdāvināt Marijai kādu mazu darbiņu kā ziedu no šāda paklāja, kas velts viņai. Vēlāk, vakara gaitā, mani saistīja draudzes sievietes liecība par viņas mugurkaula skriemeļa dziedināšanu, par ko viņa pateicās Marijai. Skaisti bija lūgties sakramenta priekšā, sēžot uz paklāja kopā ar ģimeni, draugiem un draudzes locekļiem.

Šis vakars izmainīja manu uztveri arī par Mariju un ļāva labāk izprast lūgšanu „Marij, rādi, ka esi mūsu Māte!”.

Diāna: – Trūkst isto vārdu, lai pateiktu kaut ko par Visssvētākās Jaunavas Marijas dzimšanas dienu, jo bija tik ļoti īpaši. Baltās drānās ietērptie vecie un jaunie ļaudis, daudz balsīgi skanīgais koris virišķīgu un tēvišķīgu meistaru vadībā, krāsainu rudens puķu izklātā kartiņa mūsu Marijai un rožukroņa lūgšana, kas tika izdziedāta, – tas viss atstāja zīmīgu nospiedumu sirdī. Un visam pa vidu maza, svarīga saruna (lūgšana) ar mūsu debesu Mammu...

Rebeka: – Ļoti iepriecināja iespēja lasīt fragmentu no Akatistu lūgšanas un tas, ka varēju piedalīties Svētajā Misē. Ļoti patika izveidotā ziedu kompozīcija Marijai.

Olga: – Jauks, piepildīts un piesātināts vakars Dievmātes pagodināšanai. Skaists kora skanējums. Ziedu paklāja veidošana bija izaicinājums arī man, jo iepriekš nebiju neko tādu darījusi. Taču radoši darbi aizrauj, un talkā nāca meita Paula un Veneranda. Dažas idejas uzskicēju jau iepriekš, bet, ieraugot atnesot ziedus, izvēlējos konkrēto skici. Bija jūtama vadība „no augšas”, jo viss pavedās raiti. Rezultātā jutos pagodināta, ka varu piedalīties kopīgā procesā un ka priesteris un draudze bija iepriecināti par krāšņo rotu Marijai.

Vita: – Šogad Dievmātes dzimšanas dienā draudze priecājās un svinēja to no visas sirds. Cik skaists ir rezultāts, kad tiek salikti kopā spēki un varēšana! Nebija neviena cita no malas, kurš kaut ko paveiktu, tie bijām mēs ar savu ieguldījumu un Dieva svētību! Radījām skaistus svētkus mūsu mīļā Kunga Mātei. Patika Cerību Dievmātes ceļojuma stāsts un sievu liecības par pieredzētajiem notikumiem. Skaistais rudens ziedu paklājs Marijas svētbildes priekšā adorācijas laikā sasau-

cās ar dzīvo siržu mīlestības pilno lūgšanu paklāju altāra priekšā. Bet pats jaukākais vakara gaitā bija Dieva mīlestības klātbūtnes izjūta. Pateicība visiem, kas veidoja šos neaizmirstamos svētkus!

Anita: – Dievmātei manā dzīvē bijusi ļoti liela loma. Viņa ir tā, kas mani atveda pie sava Dēla Jēzus. Pat iedomāties nespēju, kā būtu, ja nebūtu notikusi šī sastapšanās. Viņa nemitīgi lūdzas par

mums un vēlas, lai mēs būtu laimīgi un brīvi no visa nevajadzīgā, ko uzspiež pasaule. Tāpēc ir liels prieks un pateicība draudzes komandai, kas, ziedojot savu brīvo laiku un talantus, sarīkoja tik skaistus svētkus Jaunavai Marijai viņas dzimšanas svētkos. Esmu pārliecināta, ka Dievs to ir novērtējis un bagātīgi atalgojis visus, kas sniedza šo patieso baudījumu garam un dvēselei!

Ināras Caunes foto

LAI MĀTE TERĒZE IEDVESMO!

Katru mēnesi Baznīca īpaši atceras Dievam tuvus cilvēkus. Septembrī starp daudziem svētajiem piemiņas diena ir arī sv. Mātei Terēzei no Kalkutas. Šoreiz izcelšu vienu aspektu no svētās dzīves, kas aizsākās „iedvesmas dienā” 10. septembrī.

Esot Loreto māsu kopienā un strādājot sv. Marijas meiteņu skolā, Māte Terēze bija ceļā uz ikgadējām rekolekcijām. Vilcienā viņa saņēma iedvesmu kalpot nabadzīgākajiem starp nabagiem, tādā veidā remdējot Jēzus slāpes pēc mīlestības. Iedvesma tika saņemta iekšējās gaismas un vīzijas veidā, un atbildēšana uz to kļuva par Mātes Terēzes dzīves virzītājspēku. Pagāja gandrīz divi gadi līdz Māte Terēze saņēma atļauju uzsākt šo misiju, un, tērpusies balti zilajā sārī, devās prom no iemīļotā klosterā.

No teiktā redzams, cik būtiska loma ir saņemtajām iedvesmām un cik liela, ja ne vēl lielāka nozīme, ir atbildei uz tām.

Iedvesmas nav tikai lielu svēto fenomenu, arī mums tās nemitīgi tiek piedāvātas. Tie, kuri vēro savu garīgo dzīvi, to pamanīs. Taču, ja neizdodas atrast nevienu iedvesmu, pie vainas, manuprāt, ir divas lietas: tiek meklētas un gaidītas tikai milzīgas iedvesmas, kas saņemtas mistiskas pieredzes veidā (piemēram, Jēzus vai eņģeļa parādīšanās; skaidri sadzirdēti vārdi) vai neapzināmieši, ka konkrētais notikums ir iedvesma. Runājot par pirmo, piedāvāšu citātu no Svētajiem Rakstiem: „Kas uzticīgs vismazākajās lietās, tas uzticīgs arī lielās (..)” (Lk 16,10). Savukārt jēdziena „iedvesma” savienošanai ar dzīvi var noderēt patiesība, ka pastāv dažādi veidi, caur kuriem

Dievs runā. Viņš runā caur Svētajiem Rakstiem, satiktajiem cilvēkiem, notikumiem un domām.

Ja iedvesma ir sadzirdēta, seko grūtākais posms, kurā bez piepūles neiztikt un kurā bieži nākas satikties ar savu vājumu, ja nespējam īstenot aicinājumu. Saņemot lielu iedvesmu, dažkārt nemaz netiekam pāri šaubīšanās procesam (vai tas tiešām man ir jādara; vai tas nāk no Dieva; vai tagad, varbūt citos apstākļos?). Lai nepazaudētu prieku par sevi un cerību, svarīgi atcerēties arī tās iedvesmas, kuras izdevās īstenot. Kaut meklējot paveikto pavisam mazās lietās (veltīts laiks bērniem, tuvinieka apciemošana, kāda nepaveikta darba izpildīšana, grāmatas izlasīšana u.tml.).

Tajā, vai iedvesma tiks īstenota, noteicoša loma ir cilvēka vienai no pamatspējām – gribai. Bieži vien griba var kļūt par cīņas arēnu, kur jāstājas preti dažādām kaislībām, vēlmēm un ilūzijām. Palūkojoties uz jebkura svētā dzīvi, tajā vienmēr atradīsim dažnedažādus tikumus, un tieši tikumu praktizēšana un pieaugums tajos ir veids, kā stiprināt gribu. Protams, griba un tikumi ir milzīgi lielas tēmas, bet šeit īsi iezīmēju ceļu, kā nonākt līdz iedvesmu īstenošanai, atceroties, ka tas ir paša darbs un Dieva žēlastība, kas pavada visus šos procesus. Tātad tikumu praktizēšana ved pie stipras gribas, savukārt griba dod iespēju atbildēt un doties pa Dieva sarūpēto ceļu.

Lai Mātes Terēzes piemērs mūs stiprinā, ka ir vērts atbildēt iedvesmām! Svētā Māte Terēze, lūdz par mums!

Aija Mālniece

CERĪBU DIEVMĀTE ATKAL CEĻO

Pagājušajā gadā pie draudzes ģimenēm Adventa laikā ceļoja neliela Dievmātes figūra, ko uz Madonu atveda māsa Emanuēla. Šobrīd ikviens to var uzņemt savās mājās, gūstot stiprinājumu un garīgu pieredzi.

Stāsta **Inese**: – Pēc Aglonas svētceļojumā pavadītajām spraiģajām dienām radās nelielas skumjas un atcerējos par draudzei atstāto Cerību Dievmāti. Sajutu vēlēšanos ieraudzīt to pie sevis. 22. augustā – Vissvētākās Jaunavas Marijas kā Karalienes piemiņas dienā – Cerību Dievmāte uzsāka ceļu.

Todien Viņa visu apgriezta kājām gaisā. Kuplināt notikumu biju aicinājusi draudzes godpilnās ģimenes, bet Dievs sakārtoja, ka tās netiek un atnāca klībie, kurlie un gados pārbagātie. Pateicība Dievam! Uz brīdi sajutos kā režisora Vara Braslas filmā, kur nabagmājas vecīši ar aktieri Ēvaldu Valteru priekšgalā, pamukuši no negantās komendantē jeb lomā izcilās Vijas Artmanes, dzied, dejo, iet rotaļās un kopā ar Emīlu vai šai gadījumā – Cerību Dievmāti un mazo Jēzu – uz brīdi rada mīlestības pilnu pasauli.

Arī mēs lūdzāmieši, dziedājām, dejojām un Dievmāte pāri visiem sedza savu silto apmetni. Marija jau atkal bija pirmā dzīvā monstrance, kā to apliecina Rožu-

krona noslēpums, kad gaidībās ar Jēzu viņa devās kalnos pie radnieces Elizabetes. Tikai šoreiz Cerību Dievmātes radnieki bijām mēs paši.

Elza: – Gribu dalīties priekā, ko piedzīvoju 3. septembrī, kad Cerību Dievmāte viesojās manās mājās. Atnāca draudzenītes un priesteris Pāvils. Pagodinājām Dievmāti ar rožukroni, un pēc tam priesteris uzaicināja braukt ekskursijā pa Madonas skaitajiem kalniem, lejām un netālajiem ezeriem. Jau biju aizmirsusi laikus, kad uz šīm vietām devos ogot, sēņot un peldēties. Savos 86 gados tas sirdī ienesa neizsakāmu prieku, ko neaizmirsīšu līdz mūža galam. Dzīvojot Madonā, gan bēdu, gan prieka brīžos esmu

iepazinusi 15 draudzē kalpojošus priesterus. Tagadējais priesteris vienmēr izdomā ko aizrautīgi jaunu. Tas visiem, un sevišķi jaunajiem, kas neželē laiku Baznīcai, ir brīnišķīgs iedvesmas avots. Par to ļoti priecājos, jo, kad auga mani bērni, tā diemžēl nebija. Tāpēc nevaru izprast kurnētājus, kam kaut kas nepatīk. Mēs taču ar lūgšanām ejam pie Dievmātes un Jēzus! Ejam, lai pateiktos par saņemtajām žēlastībām! Sirsnīgi pateicos Dievmātei, ka viņa mani žēlo, un ikvienam iesaku pieņemt Cerību Dievmātes figūru savās mājās. Tā nes lielu svētību.

NOMELNO KATOĻU BAZNĪCAS PRIESTERI

Nesen interneta portālos tika iztirzāta ziņa par to, ka apcietināts Rēzeknes katoļu prāvests Pāvels Zeiļa un policija viņam izvirzījusi apsūdzību pēc kādas nevalstiskas organizācijas iesnieguma.

Prāvestu Pāvelu pazīstu jau daudzus gadus, jo viņš kādu laiku apkalpoja manu dzimto Bērzgales svētās Annas katoļu baznīcu, kā arī kalpoja Rēzeknes katoļu baznīcās. Manu vecāko dēlu kristīja tieši šis prāvests. Tādēļ vēlos izteikt savu viedokli par skandalozo notikumu.

Prāvests Zeiļa ir cienīts, milēts un respektēts priesteris Rēzeknes novadā. Pazīstu viņu kā morāli noturīgu, sirdsgudru priesteri. Pat neskatoties dziļāk uz cilvēka rakstura īpašībām, ņemot vērā viņa cienījamo vecumu – rudenī prāvests kļūst 73 gadus vecs – tāda veida noziegumu, kā viņam inkriminē, cilvēks vienkārši fiziski nebūtu spējīgs pastrādāt.

Ne manos spēkos ir novērtēt, kas iniciatorus mudināja uz šādu rīcību –

priestera apmelošanu. Vai tā ir cilvēku mulķība un aprobežotība, vai speciāla kaitniecība, lai nomelnotu katoļu Baznīcu sakarā ar gaidāmo pāvesta vizīti.

Katrā ziņā, strādājot izdevējdarbības nozarē, zinu, cik svarīgi jebkuram žurnālistam un avotam ievērot principu, ka nevienam personu par veiktu nodarījumu nedrīkst publiski nosaukt vārdā un uzvārdā pirms tiesa nav saņēmusi pierādījumus un atzinusi personu par vainīgu. Šajā gadījumā priestera vārds un uzvārds ir nosaukts, bet nevienas citas iesaistītās personas vārds, ne arī apsūdzētāju vārdi nav nosaukti. Tas vedina domāt par to, ka tā ir speciāla kaitniecība un zaimošana.

Šajā situācijā varu tikai raidīt lūgšanas debesīm, lai Dievs saliek visu pa vietām un katrs saņem pēc nopelniem, un lūgt Jēzu par to, lai Viņš pasargā savu izredzēto dēlu, un lai šis upuris nebūtu veltīgs.

Janīna Bleidele

DRAUDZES DZĪVES NOTIKUMI ĪSUMĀ

- ◆ 4. septembrī tika iesākts jauns cikls lūgšanai ar Bībeles starpniecību. Ik otrdienu pulksten 19.15 Bībeles stundai draudzes namā aicināti pievienoties visi, kas grib lasīt un pārdomāt Lūkasa Evaņģēliju. Atcerēsīties slaveno sv. Hieronīma teicienu, kas minēts Baznīcas katehismā: „Patiešām, nezināt Rakstus, tas nozīmē – nepazīt Kristu” [KBK 133].
- ◆ Priestera Pāvela Zeiļas nodomā mūsu draudzes prāvestam tika pasūtīta Svētā Mises. Interesanti, ka brīvs *lodziņš* Mises nodomam radās tieši 24. septembrī, kad mūsu draudzes prāvests priesteris Pāvils Svēto Misi celebrēs kopā ar Romas katoļu Baznīcas galvu pāvestu Francisku. Tas notiks Aglonas bazilikā pāvesta Franciska vizītes Baltijas valstīs ietvaros.

DRAUDZES VĒSTURES LAPPUSES

Turpinot ieskatīties „Baznīcu nakts” ietvaros tapušajā fotogrāfiju izstādē, ko joprojām var aplūkot Madonas katoļu baznīcā, šoreiz pakavēsīties pie fotogrāfijas, kurā redzama pie mūsu baznīcas esošās Jēzus Sirds statujas pasvētīšana. To veica arhibīskaps Jānis Pujats 2002. gada rudenī.

Fotogrāfijā pirmais no kreisās ir kāds Madonas draudzē tobrīd praksē esošs seminārists, otrs no kreisās – priesteris Gaitis Dubults (tobrīd seminārists), tad priesteris Rihards Rasnācis, draudzes pārstāvis Edgars Puzāks un toreizējais arhibīskaps Jānis Pujats. No viņa pa labi – priesteris Māris Ozoliņš (tobrīd diakons), aizmugurē trīs zēni, pirmais no labās – Raimonds Rudzītis.

Pirms Jēzus statujas uzlikšanas šai vietā atradies uz uzņēmuma postamenta novietots no laika zoba krietni bojāts koka krusts. Tā kā tam nav bijusi nekāda īpaša nozīme

(vai to nav izdevies noskaidrot) un tas ne daudz atgādinājis kapu krustu, priesterim Rihardam radusies doma likt nevis jaunu krustu, bet Jēzus Sirds statuju, lai cilvēkiem ir pie kā pieiet laikā, kad baznīca ir slēgta. Statuja tika atvesta no Polijas. Tā piesaistīja arī tos, kuri kaut kādu iemeslu dēļ nav vēlējušies vai varējuši ieiet baznīcā. Kāds vīrietis, piemēram, regulāri pirms došanās uz darbu no rīta pienācis pie statujas palūgties, taču baznīcā nekad nav ienācis.

Skulptūrā attēlotais Jēzus ir pacēlis roku, svētījot Madonas pilsētu un tās iedzīvotājus. Viņš it kā vēro notiekošo no pilsētas malas, taču vienlaicīgi ir visā klātesošs. Metāla jumtiņu un tā stiprinājumus izgatavoja metālmākslas meistars Valērijs Dzērve.

Par palīdzību materiāla tapšanā pateicība priesterim Rihardam, Edgaram Puzākam un Mārai Zavackai.

Līga Irbe

KALNI IEVAINO AR SAVU SKAISTUMU

Piedāvājums doties uz kalniem Polijā sākotnēji šķita absolūti neiespējams, tomēr negribējām atteikties no sapņa. Jau pagājušajā gadā biju pieteikusies draudzes braucienam uz Tatriem, bet vīra traumas dēļ nācās no tā atvadīties. Šoreiz sev teicu: „Ja Dievs grib, lai Viņš parūpējas par šķēršļiem!” Un Dievs gādāja.

Tā kā priesterim Pāvilam bija jāveda rekolekcijas Sv. Antona kongregācijas klostermāsām Lodzā, izmantojām iespēju satikt mūsu mīļās māsas Emanuēlu un Gabriēlu. Cik liels bija atkalredzēšanās prieks! Pārējām māsām kļuvām kā redzama līcība par Latviju, par mūsu kalpošanu pie mums. Tikām mīļi uzņemti – bija maza ekskursija pa klosteri un tā dārzu. Atmiņā palikusi skaistā kapela, kur kopā lūdzāties un svīnējām svētdienas Euharistiju.

Dodoties tālāk, izlēmām lūgšanas par mūsu laulību uzticēt Čenstohovas Dievmātes aizbildniecībai. Ieejot baznīcā, nokļuvām Svētajā Misē un pie altāra bijām konsekrācijas brīdī, ko atceros ar savilņojumu sirdī. Skatienu piesaistīja daudzās pateicības votas pie sienām, kā līcības par uzklaušītajām lūgšanām.

Vakarā ieradāmies nelielā ciematā, kur apmetāmies pie Annas kundzes un vi-

ņas ģimenes. Satraukumu radīja nesenās lietusskābes, jo upes straume bija tik spēcīga, ka izskaloti bija ceļi un koki, vairākas trases kalnos bija slēgtas. Tas tomēr nebija šķērslis izbaudīt kalnu skaistumu.

Katrs rīts sākās netālaļā baznīciņā, kas veltīta Sv. Jāzepam. Mēs divi vien un priesteris, kurš celebrē Sv. Misi latviešu valodā, – tas bija kas vienreizējs!

Kalnos ļāvāmies priesterā pieredzei un piedāvātajiem maršrutiem, mēģinot saprast savus spēkus. Nolēmām ceļu iesākt kopā ar Vissvētāko Mariju un devāmies uz kapelu kalnos, kur brīdī uzkavējāmies lūgšanās. Tālāk gar aitu (tie zvaniņi!) gānāmpulku ceļš veda uz virsotni, kur sē-

dējām kā „ligzdā”. Šis kāpiens mums bija fiziski grūtākais, bet skaistums, ko baudījām, ir neapprakstāms. Un cik gan skaists ir Tas, kas to visu radījis?!

Pēc pirmā kāpiena gudrība bija rokā, un bija vieglāk apjaust, ka katram no mums ir cits temps, nevajag skriet līdz tam, kurš ir priekšā. Bija laiks pabūt ar sevi un Dievu klusumā. Pēc brauciena tuvākas kļuva laudes un vesperes. Bija arī kopīgs laiks sarunām, lai iepazītu vēl tuvāk cits citu.

Atceros trešo dienu, kad bijām sasnieguši 2000 m v.j.l. un priesteris mūs ap-

sveica ar mīļu apskāvienu. Nu jau kokus un krūmus bija nomainījušas klintis, izdevās ļoti tuvu redzēt kalnu kazas.

Bet Dievs deva arī „piektdienu”, kas bija emocionāli grūta ne tikai tāpēc, ka lietus mūs izmērcēja līdz pēdējai vilītei, bet caur dzīves situācijām, kuras nespējām ietekmēt un reakciju tajās. Ooo... Kādas emocijas tas pacēla un atklāja arī manus zemūdens akmeņus! Tomēr galvenais, lai viss ved uz Miera apskāvienu.

Brauciena pēdējā dienā Sv. Mise kopā ar vietējo draudzi bija nodomā par mūsu laulību. Iepriekš Alfons, atsaucoties priesterā aicinājumam, bija saņēmis drosmi,

lai pēc ilgāka pārtraukuma pieietu pie grēksūdzes. Tas, ka beidzot abi varējām pieņemt Jēzu Komūnijā, bija īpaša svētība.

Aizvadīts skaists laiks, kur katra diena bija savādāka un ik mirkli varējām brīnīties, cik apdāvināti esam gan laikapstākļos, gan kalnu atvērtībā. Kalnos Dievu var just tuvāk un nepārstāt Viņu apbrīnot. Tagad zinu, ko nozīmē vārdi – kalni ievaino. Mūsos ir ilgas braukt atkal, un ceru, ka Dievs dos tādu iespēju!

**Mārite un Alfons
Kampāni**

JAUNA IZSTĀDE DRAUDZES NAMĀ

Šovasar Madonā pulcējās mākslinieki, lai kopīgiem spēkiem muzejā izveidotu izstādi „100 krēslī Madonā”.

Kā apliecinā idejas autore Kristīne Šulce, doma par krēslīem izauga no sarunām par Latvijas 100gades nozīmību un simboliem mums apkārt. Krēslis iedvesmoja ar savu vienkāršību un reizē plašo iztēles formveidi.

Atbildi, ko man nozīmē Krēslis, izteica vairāk nekā piecdesmit Latvijas mākslinieku un vietējo mākslas mīļotāju.

Vasarā projektā iesaistīto autoru darbu skate bija aplūkojama Madonas muzeja izstāžu zālēs, šobrīd vairāki kolekcijas darbi skatāmi mūsu draudzes telpās Valdemāra bulvārī 18 un Madonas novada pašvaldības ēkā Saieta laukumā.

– Domas dziļums un pamatīgums vērojams Artūra Vītiņa darbā „Dievmāte”, Aijas Zariņas dekoratīvais redzējums

jaunā veidolā izgaismo Madonas puses gleznaino ainavu. Jūtīga un emocionāli trausla ir Madaras Neikenas gleznieciskā pieeja, raisot pārdomas par pamestības vai miera ostas simboliskumu, – komentē Kristīne Šulce.

Līdztekus profesionālo mākslinieku veikumam pārlicinoši savas idejas mākslā pauž arī Madonas kultūras nama studijas „Madona” dalībnieki, mākslas skolas mākslas mīļotāju grupas pārstāvji, Madonas mākslas skolas pedagogi, un vienlīdz spēcīgi sevi mākslā pieteikuši Madonas jaunieši – Jāņa Simsona Ma-

donas mākslas skolas esošie audzēkņi un absolventi. Katrs darbs liek aizdomāties un uzsver kādu būtisku jautājumu, problēmu, atskārsmi vai dabas vērojumu.

**Sagatavoja Inese Elsiņa,
priesterā Pāvila darbs „Tikšanās”**

REKOLEKCIJAS „BAIĻU KATLS” MADONĀ

6. oktobrī draudzes namā aicinu uz rekolekcijām, kuru tēma ir „Baiļu katls”.

Bailes vienmēr ir signāls, ka tiekam rosināti uz pārmaiņām. Uz kaut ko, kas mūsos ir pārāudzis, ir pārāugusi mūsu līdzsīnējā sevis un realitātes saprašana. Bailes ir signāls, ka tuvojas dzīves jau noieta posma beigas un ir jāieiet augstākā līmenī, dzīves nākamajā pakāpē.

No kā visvairāk cilvēki baidās? No nāves, jo realitāte, kas aiz tās slēpjas, ir lielākais noslēpums. Bet vienlaikus aiz šīs robežas mūs gaida kaut kas, kas mūs pacels jaunā līmenī, pārmainīs neiedomājamā veidā. „*Neviena acs nav redzējusi un neviena auss nav dzirdējusi, kas nevienu cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas viņu mil.*” (1 Kor 2, 9) Ko gan Dievs mums sagatavojis? Tos, kuri ir iemilējušies Tajā, kurš dzīvo aiz nāves sliekšņa, ilgojas tur ātrāk atrasties, Baznīca sauc par svētajiem.

Bet kas mums, „parastiem” cilvēkiem, jādara brīžos, kad sāk mocīt bailes? Ir jānosauc bailes vārdā un ar visu spēku jāiet pretī tam, no kā bailes mēģina apturēt, neizlaižot no redzesloka to, kas aiz šīm bailēm slēpjas. Un tad ir vajadzīga paļāvīga ticība, ka TUR mūs gaida kaut kas neiedomājami brīnišķīgs, ko Dievs grib katram uzdāvināt. Bailes ir krūmi, aiz kuriem paslēpāmies paradīzē un kas mums aizsedza fantastisko Dieva Dārzu, to, ko Dievs TUR sagatavojis. Mums jāieiet šajos „krūmos”, jāiziet tiem cauri, lai atgrieztos dārzā, kur ir mūsu vieta. Jo dziļāk ejam, jo

lielākas bailes, ka „krūmi” nekad nebeigsies, ka tur paliksim. Bet aiz briksņiem, dažus metrus tālāk ir Paradīze.

Paradīze nav tikai tas, kas gaida pēc nāves. Tie nav miglaini sapņi, ar kuriem varam sevi „pabarot” brīžos, kad sastopamies ar dzīves grūtībām. un paliek vien cerība, ka „kaut kad taču būs labāk”. Paradīze ir apsoliājums, ka jau TAGAD, šajā brīdī, varam dzīvot pilnvērtīgi, nevis pasīvi gaidīt nezināmo un tālo nākotni.

Dievs mūs radījis neatkārtojamā un unikālā veidā, un šis fakts ir garantija, ka laimi varam sasniegt jau virs zemes. Bailes neļauj būt tādiem, kādiem jābūt pēc Dieva projekta, tāpēc nepieciešams *iet karā* ar bailēm. Mūsu galvās sēž šaubas, nemitīgi apšaubām savas dotības un spējas vai arī to dara citi cilvēki. Mums jāuzbrūk šīm bailēm, jo citādi nebūsim spējīgi formēties pēc Dieva brīnišķīgā plāna. Katram cilvēkam, un tikai viņam pašam, ir iespēja atklāt savas dzīves misiju, vienīgo un neatkārtojamo, kas gaida aiz baiļu robežas. Bailes ir sātanā, kas mēģina mūs atraut no istās laimes, lamatas.

Svētie Raksti ir gaisma mūsu ceļam un spēks cīņā ar bailēm. Oktobrī, mūsu kārtējās rekolekcijās, iepazīsimies ar Gideonu, kurš baidījās un nemitīgi gaidīja zīmes no Dieva kā apstiprinājumu savam spēkam. Stāstā iepazīsim Dievu, kurš mūs pārsteigs ar lielisko humora izjūtu. Bet galu galā stāsts būs arī par tevi un tavām uzvarām, ja vien nolemsi izdarīt pirmo soli.

Māsa Diāna OP

PĀVESTA FRANCISKA VIZĪTES GAIŠMĀ

Labāk iepazīt pāvestu Francisku, kura vizīte notiek septembrī, aizdomāties par sabiedrības dziedināšanu ceļā uz Latvijas simtgadi, palīdzēs grāmatas, kas pieejamas baznīcas grāmatu galdā un draudzes nama bibliotēkā.

Grāmatā **“Pazemības ceļš”** publicētas divas esejas: “Korupcija un grēks” un “Par sevis vainošānu”. Pāvests Francisks korupciju skata ļoti dziļi, parāda tās ļaunumu, analizē cēloņus un veidus, iezīmē ceļus, kā no tās rast izeju. Pāvests akcentē, ka korupcija nav darbība, nav tikai amatpersonu pērkamība un dienesta stāvokļa izmantošana savā labā, bet stāvoklis, kurā cilvēks pierod dzīvot. Pieradums pie ļaunuma un tā attaisnošana, otra tiesāšana – tā ir korupcija garīgā izpratnē. Katrs sev var pajautāt, vai arī es neesmu korumpēts?

Grāmatas otrajā daļā sniegti vērtīgi padomi, kā rast drosmi atzīt vainu un atītīt savu sirdi.

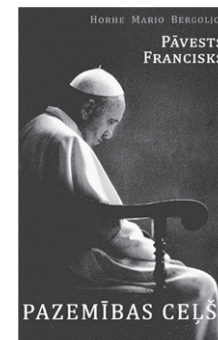
“Amoris laetitia. Mīlestības liksme” ir pāvesta Franciska pēc sinodēm tapušais apustuliskais pamudinājums, kas veltīts laulībai un ģimenei. Pirmo reizi Baznīcas dokuments sniedz konkrētus ieteikumus

garīgās psiholoģijas gaismā, tādējādi parādot, ka Baznīcai rūp ne tikai doktrīna, bet arī cilvēks, kurš aicināts savu laulības un ģimenes dzīvi izdzīvot svētumā. Grā-

mata sniedz skatījumu uz ģimeni kā Kristus un Baznīcas vienību: par pieņemšanu, pacietību, grūtību pārvarēšanu ģimenē, gatavošanos laulībai un laulātajiem, kas dzīvo Dieva žēlastības sakramentā. Pāvests aicina ģimenē apgūt Jēzus laipno valodu: “Uzticies,

dēls!” (Mt 9,2), “Nebīstieties!” (Mt 14,27) No daļā “Vienoti lūgšanā Lieldienu gaismā” pāvests Francisks aicina ģimenes: “Lūgšanas ģimenē ir īpašs veids, kā izpaust un nostiprināt šo pashālo ticību. Var taču atrast pāris minūtes dienā, lai vienoti nostātos dzīvā Kunga priekšā, pastāstītu Viņam par rūpēm, lūgtos par ģimenes vajadzībām, lūgtos par kādu, kurš piedzīvo grūtus brīžus, lūgtu Kungam palīdzēt mīlēt, pateiktos Viņam par dzīvi un visu labo, lūgtu Jaunavai Marijai, lai viņa, būdama Māte, ņem savā aizsardzībā. Šādi lūgšanas mirklī ar pavisam vienkāršiem vārdiem var nest ģimenei daudz labuma.”

Valentina Ločmele

ŠAHA SPĒLES TURNĪRS DRAUDZĒ

20. oktobrī organizēsim draudzes trešo šaha turnīru.

Tas sāksies **pulksten 10 draudzes mājā**. Aicinām visus šaha draugus un interesentus uz šo aktivitāti Valdemāra bulvārī 18.

Dalību lūdzu pieteikt pa tālruni 26307236 vai e-pastu: ilsche@inbox.lv

Ilze Priedīte

„OĀZĒ” PIEDALĀS ARĪ MADONIEŠI

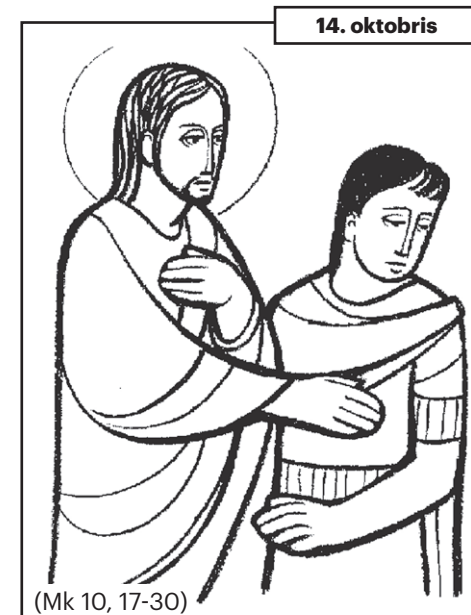
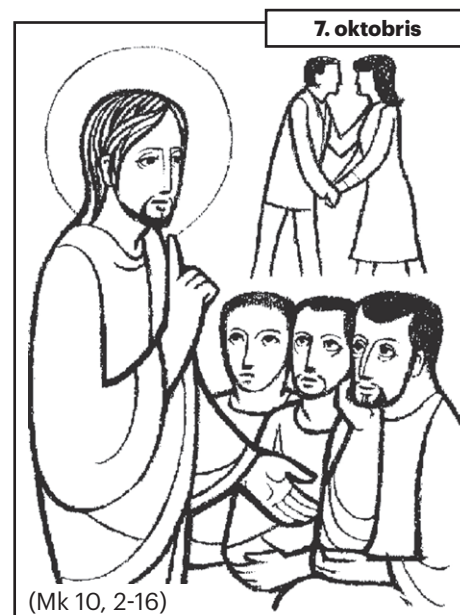
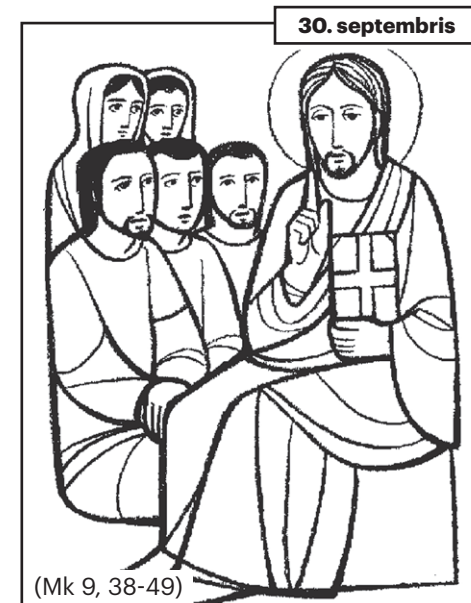
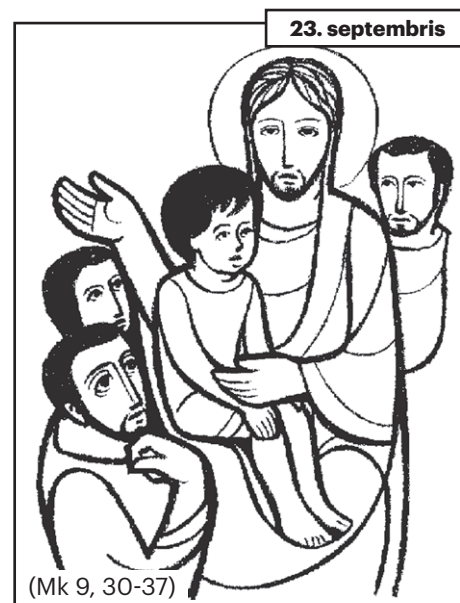
Evaņģelizācijas skolas „Oāze” nometne Odzienā šovasar bija kas īpašs. Nometnē piedalās dalībnieki vecumā no 14 līdz 20 gadiem, trīs bijām no Madonas, seši no svētceļojuma „Madona – Aglona” grupas. Nometnes tēma bija „Sirds”, un tā sevi pilnībā attaisnoja. Tik daudz mīlestības vienviet ir grūti atrast. Septiņu dienu laikā gājām cauri intensīvai, bet nenogurdināmai programmai, kas sevi iekļāva sporta aktivitātes, lūgšanas, slavēšanas, lekcijas, Svētās Mises, aizlūgšanas un grēksūdzes iespējas, kā arī dažādas meistarklases savu talantu atklāšanai un attīstīšanai. Katru dienu noslēdza vakara programma, kas bija īpašs notikums visiem. Piedzīvojām piedošanas, Dieva ieai-

cināšanas, intelektuālās sirds, pārgājienu, zaļumballi un citus vakara pasākumus. Esmu priecīgs par iespēju būt nometnes animatoram, veikt dažādus kalpojumus saistībā ar modināšanu, sporta aktivitātēm, grupiņas vadīšanu, slavēšanu un citiem mazākiem darbiem. Ļoti patika lietot savas dāvanas Dievam par godu. Visdziļāk mani iespaidoja aizlūgšana un iespēja aizlūgt par citiem, taču katrs nometnes notikums bija vērtīgs. „Oāze” ir iespēja iegūt jaunus draugus, mainīt savu sirdi un pilnībā piedzīvot dzīvo Dievu.

Elvis Saulītis,
foto no „Oāzes” Odzienā

Svētdienas Evaņģēlijs

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13,
Madona, LV 4801
Konts: LV19UNLA0095132107450,
SEB BANKA
E-pasts: draudze@madona.lv
www.madonasdraudze.lv
www.draugiem.lv/madonasdraudze
www.facebook.com/madonasdraudze
Twitter: @Madonasdraudze

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: pskcamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Raiņa iela 5
Atvērta visu diennakti
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mīse Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien – plkst. 7.15
Otrdien, trešdien, ceturtdien, piektdien,
sestdien – plkst. 18
Svētdien – plkst. 11 un 18

Lai saņemtu draudzes jaunumus
un iknedēļas pasākumu grafiku savā
e-pastā, ir jāpiesakās, rakstot uz e-pastu:
mdravize@gmail.com

Draudzes aktivitātes

Ticības pamatkurss

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Anita Cibule (t. 26464574)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša otrā otrdienā
Vieta: pie draudzes vīriem
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Kalpošana pansionātā

Vieta: Mārcienas pansionātā
Kontakti: Antoņina Žurovska (t. 26367291)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Senioru brokastis

Laiks: katra mēneša trešā trešdienā
pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Veneranda Peļņa (t. 26592737)

Jauniešu tikšanās

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Jēkabs Sināts (t. 22848280)

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19.15
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aija Mālniece (t. 26253927)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820),
Aija Mālniece (t. 26253927), Agnese Liepiņa
(t. 26388710), Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Lienes Lauriņas zīmējums “Aglona”.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.